

MAKSIM GORKI

MALVA

MAKSIM GORKI

MALVA

 SAGA
EGMONT

Maksim Gorki

Malva

Suomentanut Viljami Ventola

SAGA Egmont

Malva

Original title

Мальва

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726546019

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

1.

Meri hymyi...

Lauhkean tuulen hellät hyväilyt synnyttivät meren pintaan hienon väreen, mihin auringon häikäisevä loiste heijastui kultaisena kimmeltäin kohti taivaan sineä. Taivaan ja meren väliseen avaruuteen kaikui laineitten ilakoiva loiske, kun ne viskautuivat hiekkasärkän matalaan rantaan. Tuo laineitten synnyttämä omituinen sävel auringon loisteessa päilyvän meren kera sulautui lakkaamattomaan ailahteluun, täynnä sopusointua ja elämäniloa. Aurinko onnellisena paistoi täydeltä terältään, ja meri puolestaan riemuitsi ollessaan tuon säteilyn kuvastimena.

Tuuli leppoisana viilsi meren mahtavaa, sileätä pintaa ja aurinko poltti sitä tulisäteillään; huoaten syvään se näihin hyväilyihin kylläntyneenä hengitti tuohon tukahduttavaan ilmaan kirpeätä suolatuoksuaan. Vihreähköt laineet vyöryivät keltaiselle hiekalle jättäen jällelle valkean vahtonsa, mikä sähisten suli kuumaan hiekkaan ja kastoi sen. Pitkähkö, kaita maakaistale muistutti rannalta mereen kaatunutta suurta jättiläistornia. Sen terävä huippu ulottui pitkälle kimmeltävän meren äärettömyyteen, kun taas perusta katosi kauas etäisyyteen sumun peittämään mannermaahan. Sieltä toi tuuli tullessaan ummehtuneen löyhkän, mikä tuntui selittämättömältä täällä puhtaan, aavan meren helmassa kirkkaan-sinisen taivaan alla.

Kalansuomujen peittämään hiekkaan pistetyt puiset paalut ja niihin ripustetut kalaverkot loivat omituisia varjokuvia maahan. Hiekalla makasi rinnakkain joukko suuria veneitä ja näiden joukossa yksi pieni vene. Näytti

kuin rantaa huuhtovat laineet olisivat tahtoneet houkutella ne puoleensa.

Airot, köydet, pärekopat ja tynnörit olivat sikinsokin maakaistaleella ja keskellä kaikkea tätä sekasotkia kohosi pajunoksista, puunkaarnasta ja kaislasta rakennettu kalastaja-maja. Oksaisella tukilla oven edustalla näkyi saapaspari pohjat käännettyinä taivasta kohti. Ylinnä kohosi tanko ja sen päässä tuulessa liehuva punainen vaatekaistale.

Erään veneen varjossa makasi Vasili Legostew, kauppias Grebenschikoffin kalastamon vahti. Hän loikoili vatsallaan nojaten päänsä käsien varaan ja tähysteli tarkkaavaisena meren takaa etäältä häämöittävää rantaa. Kaukana merellä näkyi nimittäin pieni musta piste ja Vasili riemuitsi nähdessään sen yhä suurenevan ja lähestyvän.

Hän siristi silmänsä suojaksi auringon säteiltä ja meren kimaltelulta. Se oli Malva. Hän tulee, nauraa houkuttelevana, syleilee voimakkailla ja pehmeillä käsivarsillaan, suutelee ja lopuksi hän kertoo uutisia tuolta rannikolta niin äänekkäästi, että kalalokit pelosta lähtevät lentoon. Sitten keittävät he maukkaan kalakeiton, ottavat viinaryypyn, kierivät jutellen, hellästi toisiaan hyväillen rannan hiekassa ja pimeän tullen valmistavat he teetä itselleen, juovat sen maukkaitten leivosten kera menen sitten levolle.

Tällaista on heillä joka sunnuntai ja pyhinä keskellä viikkoa. Varhain aamulla, päiväkoitteessa soutaa Vasili sitten tytön takaisin rantaan yli uinuvan veden. Malva istuu silloin uneliaana peräsिमessä, hän puolestaan soutaa tyttöä katsellen. Tyttö onkin silloin tavallisesti erittäin hupaisa, hupaisa ja herttainen kuin kylläinen kissanpoikanen. Kenties vaipuu hän tällöin alas penkiltä veneen pohjalle, nukahtaa siihen keräksi kyyristyneenä. Niin käy tytölle usein...

Tänä päivänä ovat kalalokitkin kuumuuden uuvuttamat. Ne istuvat rivittäin rannan hiekalla avoimin suin ja laahustavin siivin tai keinuvat velttoina laineilla äänettöminä päästämättä ilmoille piileksivää petomaista rohkeuttaan.

Auringon tulikuumassa hyväilyssä kohottaa meri povensa, ja ilmassa leijaa hurmaava velttous... Vasilin silmissä näytti kun ei Malva olisikaan yksin veneessä. Olisikohan Serjoschka taaskin tuppautunut seuraan. Vasili kääntäikse raskaasti hiekalla, istuutui, varjosti kädellään silmiään ja rupesi suuttuneena katsomaan merelle päästäkseen selville veneessä olijoista. Malva istui peräsimessä. Soutaja soutaa kyllä voimakkaasti, vaan taitamattomasti — se ei siis ollutkaan Serjoschka; olisipa hän vain matkassa, ei tarvitsisi Malvan istua peräsimessä.

"Ohoi", huusi Vasili tyytymättömänä.

Kalalokit rannalla pyrähtivät lentoon ja kuuntelivat.

"Ohoi, ohoi", kuului veneestä Malvan heleä ääni vastaavan.

"Kuka on seurassasi?"

Vastauksena kuului vain nauru.

"Kirottu nainen", sähisi Vasili itsekseen ja sylkäsi suuttuneena.

Hän oli utelias tietämään kuka tulokas mahtoikaan olla ja pyörittäessään itselleen tupakan tarkkaili hän väsymättä soutajan niskaa ja selkää veneen yhä lähestyessä. Sen keulassa kohisi vesi voimakkaista airojen liikkeistä, ja hiekka poltti vartijan paljaita jalkoja hänen siinä seistessään odottaen tyytymättömänä.

"Kuka on seurassasi", kysyi hän huomattessaan omituisen hymyn Malvan täyteläisillä kasvoilla.

"Odotahan, niin saat nähdä", vastasi hän nauraen.

Soutajakin kääntyi rantaan päin ja katsoi nauraen Vasilia.